

NR. 10 1974

2 + 2 = □

TÄHEKE

ÕPETAJA

LEELO
TUNGAL

Õpetaja, õpetaja,
kuidas sa ei väsi?
Ikka sinu abi vajab
mõni väike käsi.

Silmanurgas naerukiired,
pähe poetub halli...
Alailma on sul kiire,
iga hetk on kallis.

Vaade üle klassi rändab —
ei tea, kes siin kes on?
Pikapeale vigurvändast
saada võib professor.

Lapsi mitmeid klassitäisi —
omad on kõik nemad,
sest su klassis ükskord käisid
nende isad-emad.

Olid hea ja olid karm sa...
Kas teeb nukraks meele —
lapsi, kes said omaks, armsaks,
ikka saata teele?

Iga sinu õpilane,
hellust kaasa viies,
sinu südamele paneb
mõttes hindeks viie.

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

Igaühel
oma
töö

Lasteaias saavad Riina, Raili ja Raimo küllalt mängida. Mängulustist ei tule neil puudu ka kodu, kui isa ja ema kaasa löövad. Tore vaadata, kuidas isa klotsidest torni laob. Küll läheb see tal lihtsalt. Kuid isa on ju ehitaja!

«Igaühel on oma töö,» lausub isa. «Praegu on mängimine teie töö. Kui kooli lähete, on õppimine teie töö.»

«Aga meie ema töötab tornis,» teab Raimo lisada.

Nüüd on neid vähe, kes pole kuulnud või lugenud Maie Mango nime. Hiljuti valiti Maie Mango Tallinnast NSV Liidu Ülemnõukogu saadikuks.

Riina, Raili ja Raimo ema töötab

Maardu Keemlakombinaadi vä-
velhappetsehhis. Tema tööruum
asub kõrgel torniplatvormil.

Lapsed teavad, et kombinaadis
valmistatakse põlluväetist.

Enne tööruumis on palju vilkuva-
te lampidega aparate ja raamat,
kuhu numbreid kirjutatakse. Val-
gussignaali ja ka korstnast tu-
leva suitsu värvuse järgi oskab
ema eksimatult öelda, kas tema
tsehhis läheb töö hästi või ei. Te-
ma tunneb seal mitut eriala, võib
paljusid asendada. Enne aga tuli
emal õppida Kohtla-Järve Kee-
miatööstuses.

Maie Mango on töötanud kom-
binaadis ligi kümme aastat. Ta on
kohusetundlik ja hoolas. Teda on
autasustatud Tööpunalipu ordeni-
ga. Et veelgi paremini töötada,
õpib Maie Mango ka nüüd. Ta
on kommunistlik noor. Peale oma
töö täidab ta komsomollülesan-
deid.

Selliseid tublised töölised, kom-
munistlikke noori ja lastevane-
maid on meil palju.

ALBERT SILASTE

Pildistanud ELMAR RAUAM

X
Fr. R. Kreutzwaldi
mu. ENSV Riiklik
Raamatukogu

ELAR KUUS

VÕHIVÕÖRAD

Kui Maire klassi astus, jättis ta ukse paakile ja käe ukse vahele. Sest koridoris seisis ema, Maire hoidis ta pöidla kõvasti kinni.

«Tule, tule,» kutsus õpetaja.

Maire sosistas emale ukse taha:

«Näed nüüd, siin puha võhivõörad. Tingedate nägudega kah.»

Õpetaja kuulis ta sõnad ära, lausus õpilastele:

«Kes meie hulgast siis tingedad on?»

Enamik lapsi hakkas naerma. Õpetaja avas akna, käskis veel:

«Puhuge viimanegi tigiduseraas aknast välja.»

Puhuti akna poole puuh, puuh, kõigil näod naerul. Maire võis ema pöidla lahti lasta.

*

«Sa istud Killi kõrvale,» näitas õpetaja Mairele koha.

Killi oli küll äsja naernud, aga ikkagi võhivõöras, mine teda tea... Maire tõstis mapist oma raamatud lauale, Killist võimalikult eemale. Järsku märkas, et Killil olid samasugused raamatud, koguni kaanepildid samad. Maire otsis pliiatsid ja joonistusploki — oi, Killil täpselt niisugused. Maire võttis oma suure punase kummi. Ahaa, Killil sihukest pole!

Maire keerutas kummi uhkelt peos. Seal lipsas kumm sõrmede vahelt minema, kukkus maha ning hüppas Killi poole. «Läinud!» kokkus Maire.

Nojah, Killi laskus kápuli põrandale, haaras kummi pihku. Kuid ulatas selle Mairele tagasi:

«Säh! Ta kukkus sul potsti.»

«Aitäh,» kostis üllatunud Maire ja mõtles: «Kui kenasti Killi ütles — potsti!» Ta vaatas Killile imetledes ofsa.

*

Järgmisel tunnil oli tore nimi: matemaatika. Tol tunnil päris õpetaja Mairelt:

«Kas sul on juba tuttavaid?»

«On,» vastas Maire.

«Mitu?»

«Üks. Seesama Killi.»

«Ja mitu teid kokku on?»

«Kaks.»

Kaks omavahel tuttavat! Ilma Killita ei saaks neid kuidagi kaks omavahel tuttavat olla. Taga istusid Viiva ja Rutt. Ilma

nendeta ei saaks neid neli omavahel tuttavat olla. Alles arvutades tuli välja, kui kibedasti Maire tuttavaid vajas. Varsti oligi tal neid pikk rodu.

*

Kui suuliselt küllalt liidetud ja lahutatud, laskis õpetaja vihikud avada. Seletas:

«Need ruudud vihikus on pisikesed toad. Joonistage pliiat-siga number ühtesid. Hoolitsege, et ühed naabrite vastu kenad oleksid, jalgu läbi põranda alumisele korrusele ei pistaks ega pead läbi lae ülemisele korrusele ei upitaks.» Maire maalis tubadesse sirged ühed, pead kui linnukeste nokad. Kui endal ühtesid terve lehekülj valmis, tegi Maire õpetaja loal ka igale uuele tuttavale ühe kena ühe. Kingitusks.

*

Edasi järgnes laulutund, kus Maire nõnda valju häälega laulis, et teised kuulatama jäid. Siis tuli võimlemine, kus Maire ja veel kaks tüdrukut olid kassid, hiirteks kolm poissi. Kuigi ilmatu kolakad, pagesid poisid tüdrukute eest sellise hirmupadinaga, et Mairel neist hale meel hakkas ja ta neid julgustas:

«Ärge kartke, me sööme teid vaid mängult.»

Palun otsustage ise, mis võõrad need poisidki enam olid! Igatahes, kui tunnid lõppesid ja lapsed laiali läksid, hüüdis Maire ka poistele järele:

«Tulge homme jälle! Mina ootan.»

Killi saatis Mairet hulk maad, käe alt kinni. Ta polnud enam lihtne tuttav, vaid südamesõber.

*

Koju saabunud, hõiskas Maire:

«Tõin hiigla hulga ühtesid kaasal Homme on mul vihikus aiva kahed.»

«Sa aegi!» ehmus ema, vend Mart aga hakkas itsitama. Säh sulle, arutas Maire, nemad ei oska terve lehekülje ilusate numbrite üle rõõmu tunda. Aga lapsed seal koolis rõõmus-tasid isegi ainsa kingiks saadud ühe üle. Ja mina pidasin neid algul võhivõraštteks!

Poola kirjanik
WŁADISŁAW KOZŁOWSKI

SÕBER

Isa tõi ta mulle koju ja ütles:
«See on sinu sõber.»

«Imelik sõber,» mõtlesin ma, aga surusin siiski näo tema ümmarguse klääsi vastu. Midagi tiksus seal sees fasakesi: «Tikk-takk, tikk-takk...» Tema süda vist tuksub nilmoodi. Ma panin ta lauale lillevaasi kõrvale, et sõbrale minu juures meeldiks. Aga näis, et talle on ükskõik, kus ta seisab.

Sõbrale ei lugenud ka see midagi, et tahtsin kell 11 minna Michaliga kelgutama. Tahtsin minna nii ruttu kui võimalik, aga tema ei kiirustanud. Suure vaevaga jõudsin õige aja ära oodata. Aga õhtul, kui lugesin huvitavat raamatut, ei tulnud talle pähegi natuke oodata. Kõige põnevamal kohal pidin raamatu kinni panema ja

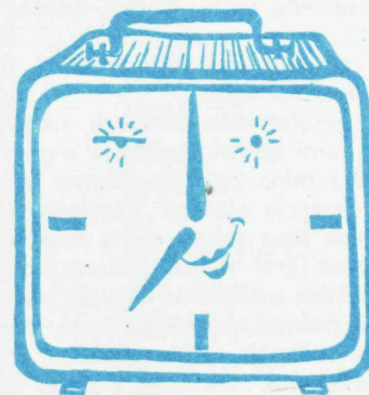
magama minema, sest see tänamatu näitas juba 9.

Mõtlesin: «Mis sõber see niisugune on, kes minu heaks midagi teha ei taha!»

Teisel hommikul vara äratas mind kõva helin. Ma hüppasin hirmunult voodist. Kell helises nilmoodi. Ta rappus üleni ja hüples laual.

«Ära pahanda, sõber,» sosistasin ma ja surusin ta enda vastu. Suure vaevaga õnnestus mul teda rahustada. Ma vaatasin tema osuteid: nad näitasid täpselt 7. Ta äratas mind üles, et ma kooli ei hilineks. Nüüd mõtlesin: «Tema saab mulle tõepoolest hea sõber.»

Tõlkinud ELLE TURKINA

Moldaavia kirjanik
ION DRUTSE

NALI

Lõppude lõpuks läks kõik täpselt nii, nagu ta arvanud oli. Kuni teda pesti ja ehti, kuni jagati kõiksuguseid võimalikke ja võimatuid nõuandeid ja kuni ta lõpuks kooli jõudis, oligi ta hiljaks jäänud. Kas tõesti oli tarvis just esimesel koolipäeval, kohe esimesse tundi hilineda!

Ta seisis natuke aega koridoris, vabisedes nagu haavaleht, ja kui õpetaja hakkas midagi tahvlile kirjutama, lipsas kiiresti paakil ukse vahelt sisse ning istus kõige tagumisse pinki.

Kuid nähtavasti oli õpetaja jõudnud oma esimese klassi juba üle lugeda ning tahvli juurest pöördudes märkas teda kohe tagumises pingis.

«Aga kust sina siis välja ilmusid?»

Bobotšel mõtles tükk aega tõsiselt.

«Tulin sellest uksest. Kuidas ma muidu ikka oleksin sisse saanud!»

«Hea küll! Kui juba tulid, võiksid ehk öelda ka oma nime? Kirjutaksin päevikusse.»

«Võin küll öelda. Bobotšel on minu nimi. Andrei Bobotšel.»

«Kuidas Bobotšel (Oake)? Sinu isa nimi on ometi Bobok (Uba)!»

«See on siis, kui inimene on juba täiskasvanu. Aga kuni ta on veel väike, ei saa talle ometi Bobok öelda. Ajaks naerma. Tuleb öelda Bobotšel.»

«Huvitav, kes sulle seda ütles?»

«Ei keegi. Ise mõtlesin.»

«Hea küll, kirjutan siis niimoodi, nagu sa soovid. Ainult ütle ise, kui on aeg nimi Bobokiks ümber muuta.»

«Aga milleks mina peaksin ütleva hakkama, märgake ise — selleks te ju õpetaja oletegi. Vaadake, kuidas ma õpin, kasvan...»

Õpetaja istus laua taha, võttis sullepea ja puhkes äkki südamest naerma. Tema järel hakkas naerma kogu klass.

Bobotšel mõtles endamis: «Koolis pole väga vigagi.»

Isa oli alati öelnud, et kõige enne tuleb selgusele jõuda, kas inimene nalja mõistab. Kui mõistab, on mõistlik inimene, kui ei mõista, siis ei ole. Siin aga polnud tegu ühega — rohkem kui kakskümmend naersid õpetajaga kaasa, tähendab kõik olid mõistlikud inimesed.

Tõlkinud ELLEN ORGMETS

Miks onu

ELLEN NIIT

Õõbik nii vaerne on

Onu Õõbikul on alati kole vähe raha, sest onu Õõbik maksab ühtepuhku tänaval trahvi.

Onu Õõbik ei oska nimelt hoopiski linnas liikuda. Kui on roheline tuli, seisab onu Õõbik kõnifee serval paigal kui post. Teda on tihti koguni bussipeatuse tulbaga segi aetud.

Kui tuleb kollane tuli, hakkab onu Õõbik tasa-kesi jalgu liigutama. Aga ega ta paigast nihku. Kui süttib punane tuli, hüppab onu Õõbik kõnifeelt autode hulka kui tormavasse jõkke ja tahab üle tänava jõuda. Oi, onu Õõbik, mis sa ometi teed! Pea kinni!

Ükskord tahtis miilits onu Õõbiku käest jälle kolm rubla trahvi võtta, aga lapsed hakkasid paluma:

«Pai miilits, ära võta nii palju! Kollase tulega tegi onu Õõbik ju kõik asjad õigesti! Võta kaks rubla trahvi, onu miilits, kui see midagi aitab!» Onu Õõbik on nimelt parandamatu. Ta hüppab ühtepuhku liikuvalt trammi maha ja sõidab Õõsorri tänava sõiduteel tõukeraffaga. Oi, onu Õõbik, kas sul häbj ei ole! Kas sina siis liikluseeskirju ei tunnegi!

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

IRA LEMBER

HELIREDEL

Do-re-mi-fa-
sol-la-sil
Hea on harjutada niil

Rutem, rutem,
väike näpp!
Oled tuim
kui karu käppi!

Do-re-mi-fa-
sol-la-sil
Heliredel
üles viib!

Väike näpp
nüüd väsis vist,
ei saa alla
redelist.

Küllap sinu
alla toon,
si-la-sol-
fa-mi-re-dol

KUI KÕRGELE LIA

Ühel sügispäeval, kui vilu tuul rebis puudelt koltunud lehti, kogunesid rändlinnud nõu pidama.

«Putukad ei lenda enam,» kurtsid lõokesed, pääsukesed ja vindid. «Ussikesed on end sambla alla, tõugukesed mulla alla peitnud,» hakkasid teised väiksemad linnud kooris sädistama.

«Toit on, jah, otsakorral, ja külm on kah,» kuristasid pikakoivalised kured.

«Mis muud, kui aeg on lõunamaale rännata,» präöksusid pardid.

7-8 KM

KOTKAS

7 KM

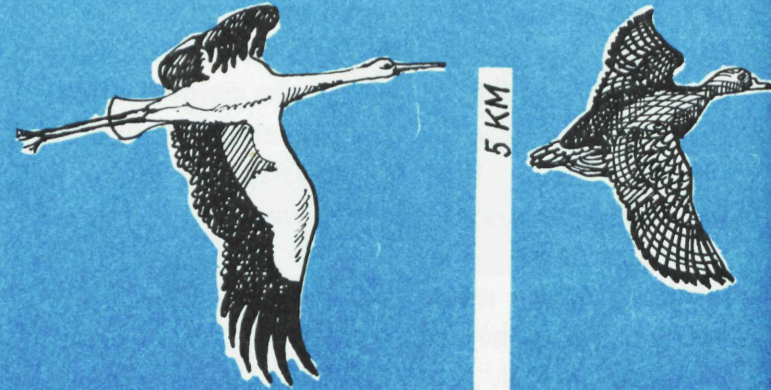

RISLA

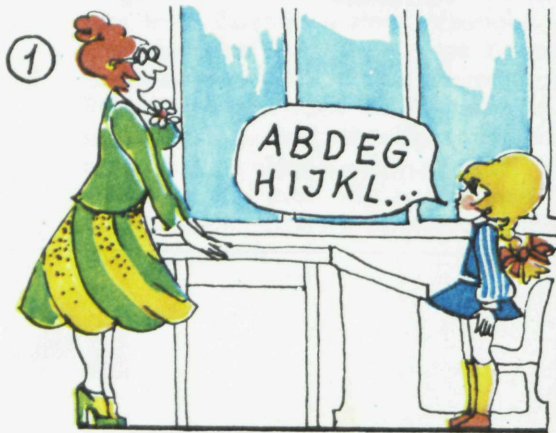
6 KM

KOOVITAJA

5 KM

KURG, VAERAS

①

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

NUUD LENDAVAD

Selle nõu kiitsid heaks rislad, koovitajad ja kiivitajad.
«Aga nüüd on minul sõnal» ütles merikotkas. «Kas teie kõigi tiibades on küllalt jõudu, et pikale rännuteele lennata!»
«On-on!» hüüdsid linnud.
«Teeme proovi,» soovitas kotkas. «Vaatame, kui kõrgele te lendatel!»
Kotkas ajas tiivad laiali ning vuhises kui tuul pilvede poole. «Lennake järele!» hüüdis ta. Ja peagi paistis kotkast vaid pisike must täpp. Nii kõrgele lendas ta.
Tiibadega hoogsalt vehkides tõusid taevaavarusse haned ja kured, pardid ja vaerad. Siis söötsid üles väikesed rislad. Rislad

suutsid lennata peaaegu niisama kõrgele kui kotkas. Risladest jäid veidi madalamale tiirutama koovitajad ja kured. Veel madalamale jäid vaerad ja rästad, haned ja kiivitajad. Aga kõik linnud lendasid lähedal asuvast televisioonimastist palju-palju kõrgemale. Kotkas jäi lindude kõrguslennuga rahule. «Tubli!» hüüdis ta. «Nüüd ruttu rivisse või parve, nagu kellelgi kombeks, ja rännuteele!»
Kured rivistusid kolmnurgaks, haned ja vaerad üksteise järele ritta. Teised väiksemad linnud alustasid rännakut suures tihedas parves. «Head reisil!» hüüdis kotkas lindudele järele. Tumepruun merikotkas jäi siia, tema oma kodunt ära ei lenda.

TIIT RANDLA,
bioloog

KUKK ja ELEVAANT

USBEDI
MUNASJUTT

Illustreeritud VALLI HURT

Kord tuli kukk elevandi juurde ja kires valjult:

«Ki-ke-ri-kiil»

Elevant imestas:

«Mis au pärast sina kirema kukkusid?»

Kukk aga sibilis prügihunnikus, nokkis teri ja muudkui kires:

«Ki-ke-ri-kiil Ki-ke-ri-kiil»

Uuris ja puuris elevant kukke ja küsis siis:

«Kes sööb rohkem, sina või mina?»

«Minal!» vastas kukk vapralt.

Nad läksid vaidlema. Vaidlesid ja vaidlesid ja otsustasid järele kontrollida.

Elevant sõi ja sõi, sai kõhu täis ja jäi magama.

Ärkas üles, vaatas, et kukk ikka veel nokib teri. Elevant hakkas uuesti sööma. Sõi ja sõi ning jäi magama.

Ärkab uuesti üles, vaatab — õhtu juba käes, aga kukk nokib ikka teri.

Nokib kibekiiresti ja üha kireb:

«Ki-ke-ri-kiil Ki-ke-ri-kiil»

«On see vast ahnel» imestas elevant. «Pole enne sellist täitmatut olevust näinud.»

Kukk aga läks uhkust täis, et kihlveo võitis.

«Lendan õige elevandi turjale. Las näevad kõik, kui kange poiss ma olen,» mõtles kukk. Laksutas tiibu ja lendas elevandi selga.

«Appil Ta pistab mu nahkal» pasundas elevant, raputas kuke turjalt maha ja tormas metsa.

Kukk vaatas elevandile järele, laksutas tiibu ja kires:

«Ki-ke-ri-kiil Ma olen elevandist tugevam!»

Tõlkinud KATRIN KIVISÄK

HELJO MÄND

SUURED LAEVAD

Kala püüdma taadiga
lähme väikse paadiga.
Taat saab ahneid ahvenaid,
laberikke latikaid.
Mina särjepoegi veest
tõmban kahe mehe eest.

Suurel merel suured laevad
suuri kalu püüavad,
kajakad on kalavaevas,
tiirutavad ümber laeva.
«Kala! Kala!» hüüavad.

Tihti süngeks läheb taevas,
vihma hakkab sadama.
Tormist merd ei karda laevad,
end ei varja sadamas.
Läbi laine kulgeb teekond,
raskelt rappub laevakere.
Puhkamata julge meeskond
oma tööd teeb ulgumerel.

Õösel suured laevad kaugel
suuri kalu traalivad.
Meil on ammu uni laugel,
õngitseme unehauge
unepaadis
taadiga.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

ÕUN

Punapõselline kera
ripub ulbu otsas.
Terve päeva vaatab tema
sulle rõõmsalt otsa.

Kui sils puud sa räputad,
õunapuud sa saputad,
julgelt maha potsab.
Aga sina — eks sa tea,
et ta magus on ja hea!

MARIKA VÄLI,
Nissi 8-kl. Kooli IV klassi õpilane

«Aias» joonistanud 6-aastane KAJA LAKS
Pärnu Pioneeride Maja kunstiringist.

SÜGIS TULI PÕLLULE

Sügisel mulle meeldib vaadata põlde ja puid. Kaasik kollendab
siis kolhoosi viljapõldudega võidu.

Minu kodu lähedal on kraav. Kraavist üle viib sild. Sealt algab
rukkipõld. Suve läbi sahiseb seal tuul viljapeadele juttu puhudes.
Viljapead kuulavad ja noogutavad oma raskeid päid.

Ega kaua saanudki tuul viljapeadega salajuttu rääkida. Ühel päe-
val, kui vili oli täiesti küps, sõitsid põllule kombainid. Kolm uhiuut
punast uhket masinat. Seejärel hakkasid voorima veoautod. Mõnel
oli koorem juba peal, mõni alles sõitis kasti täitma. Tore oli vaa-
data, kuidas vili kombaini torust veoauto kasti voolas. Nagu sajak-
kuldvihmal

Järgmisel päeval olid põllul hiiglaslikud ölekuhjad. Ronisin kõige
suurema otsa. Kui kaugemale ma sealt nägin!

ANNIKA MAASIK,
Põlva Keskkooli III-a klassi õpilane

KODUAED

Minu kodu asub Piirsalus. Meie maja juures on suur aed. Aed
on kõige ilusam sügisel, sest siis on seal palju värve: punased to-
matid, kollased päevalilled, rohelistes herned ja kurgid.

Sügisene aed on ka sellepärast tore, et seal valmivad igasugu-
sed marjad. Olen aidanud sügiseti emal ja isal marju noppida.
Aga moosikeetmise juures on minu tööks vahuvõtmine.

EVE TÖNS,
Risti 8-kl. Kooli III klassi õpilane

PILVIKUPEREKOND

Ühel ilusal sügispäeval sõitsime seenele. Sain metsas vaevalt
mõned sammud astuda, kui juba vaataski pilvik mulle vastu. Taht-
sin pilviku korvi panna, kui äkki hüppas põõsast jänes ning pistis
ehmunult punuma.

Korjasin oma pilviku ära ning märkas, et sealsamas oli terve
pilvikuperekond — isa, ema, vanaema, vanaisa ja palju pilviku-
mudilasi.

Leidsin ka kuuseriisikaid. Ja ühe kärbesene. Selle jätsin metsa
kasvama.

Kodus puhastasime seened ning järgmisel päeval tegi ema
maitsvat seenesousti.

NEEME LALL,
Tallinna
44. Keskkooli IV klassi õpilane

EHISTÖID SEEMNETEST

Erineva suuruse ja ilusa värvusega kõrvitsa-, kurgi-, päevalilleseemnetest, oa-, herne-, maisiteradest, tammefõrudest ning kibuvitsamarjadest saad teha nägusaid kaelakeesid või ehisplaate. Ülemisel joonisel näedki üht ehisplaati, mis on valmistatud kõrvitsa-, kurgi- ja päevalilleseemnetest ning aedubadest. Parempoolsel joonisel on kaelakee, milleks on kasutatud kõrvitsaseemneid, kohviube ja võrtsiteri.

Ehistöök on vaja kõigepealt kavandit. Kavandi aluseks sobib hästi lauale laotatud kardatoimne riie.

Kuidas teha ehisplaati! Paiguta riidele suu-

rematest ja väiksematest, heledamatest ja tumedamatest seemnetest soovikohane kujund. See on kavand. Nüüd võta plaadi aluseks tükike pappi ja kata see 2—3 millimeetri paksuse plastiliinikihiga. Riidel olevad seemned vajuta nii, nagu kavandil kujutatud, ükshaaval plastiliini.

Kuidas teha kaelakeed! Kui oled kee kavandi riidele laotanud, liimi esiteks rinnaplaadi «kivid» pappkettale. Seejärel ühenda kee «kivid» nõela ja niidi abil. Niidiga kinnita kee külge ka rinnaplaat. Kaelakee tee nii suur, et see mahub lahedalt üle pea.

SENTA KIVISTIK

MASIN
TEEB
KÕIK
ÄRA

Teise klassi oktoobrilaste täheke tuli kartulipõllule. Kolhoosi brigadir Kuusiku Ants küsis: «Kas hakkame nüüd üheskoos tööd murdma?»

Kuuenda klassi pioneer, tähekesejuht Leo vastas: «Hakkame küll, kui tööd annate.»

«Ei ole anda,» naeris brigadir. «Vaadake ise, masin teeb kõik töö ära.»

«Seda me vaadata tahaksimegi,» ütles Leo. «Ja kohe täpselt uurida.»

«Soo-oh!» imestas Kuusiku Ants. «Siis te ju päris tehnikahuvilised! Jaa-ah, seda masinat tasub uurida.»

«See ei ole masin, vaid kombain,» teadis Vello ütelda.

«Kartulikombain,» lisas Liine.

«Muidugi kombain,» kinnitas brigadir. «Muidugi kartulikombain.» Siis pani ta ühe käe Vello õlale ja teise käe Liine õlale ja lausus: «Mis see kombaingi muud on kui masin. Jaa-ah, minge siis seda uurimal!»

Lapsed läksid. Eemal podises traktor, vedades enda järel kartulikombaini. Kombainil oli juht ja kolm naist. Juht keeras rooli, hoides nii kombaini kogu aeg kartulivagudel. Kolme naise ülesandeks oli kombainilintidelt kartulite hulgast kivide väljanoppimine. Kombaini kõrval vedas teine traktor järelkäru. Ja kombaini liikuvalt lindilt lendas kärusse ühtevalu kartuleid.

Brigadir seletas: «Näete, kombaini all on kaks ketassahka. Need ajavad korraka kaks vagu lahti. Vagudest rändavad kartulimugulad koos pealsetega kombaini sisemusse. Seal on niisugune seadeldis, mis raputab mugulate küljest mulla ära ja löikab pealsed maha. Muld ja pealsed heidetakse põllule tagasi.»

«Onu Kuusik, milleks see suur pöörlev ratas on?» küsis Arvi.

«See traatümbrisega ratas on ringelevaator,» vastas brigadir. «Siit lähevad kartulid sorteerijasse, mis väikesed mugulad suurtest eraldab. Kui need tädid seal on liikuvatelt lintidelt kartulite hulgast kivid välja noppinud, puistab masin mugulad kombaini kõrval sõitvasse järelkärusse.»

«Kui palju kombain kartuleid koristab?» tahtis Leo teada.

«Kui kõik need kartulid kottidesse panna, mis kombain päeva jooksul üles võtab, saaksime ehk viissada pungil täis kotti,» arvas Kuusiku Ants. «Niisuguse hulga kartulite võtmiseks läheks tarvis kahekümne inimese nobedaid käsi.»

Oktoobrilapsed vaatasid veel tükk aega kartulikombaini tööd. Siis hakati koolimaja poole minema. Vello küsis: «Kui kõik need viissada kartulikotti üksteise kõrvale ritta panna, ei tea, kui pika rea saab?»

Mis teie arvate?

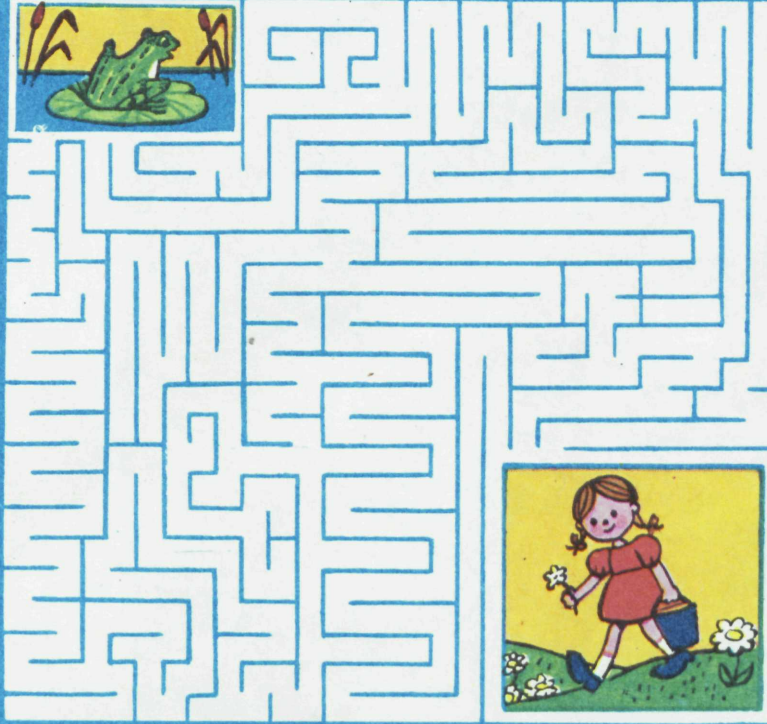
EINO TALI

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

KES JA MIS ON PILDIL KUJUTATUDI NELJAST NIMETUSEST VÕTA IGA-OHEST OKS TÄHT. KUI NEED TÄHED OIGES JÄRJEKORRAS RUUTUDESSE KIRJUTAD, SAAD OHE «TÄHEKESE» JUTTUDE AUTORI NIME.

JUHATA OLLE OJA ÄARDE MÄNGIMAI

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 10 — 1974, XV aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kõikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 19. VIII 1974. Trükkida antud 11. IX 1974. Trükiarv 65500. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-07964. Tellimise nr. 2260. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel MARGARITA FUKSI
joonistus «Mitu meid on?».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Tallinn, 200 001. Печать маантс, 67-а. Адрес редакци: ЭССР, Tallinn, 200 101. Печать маантс, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 2260. Тираж 65500

©

«Täheke»
1974

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

TÄHELEPANU!

ALGAB
UUS
VÖISTLUS
SULESEPPADELE
JA PINTSLI-
TÕMBAIATELE

«Täheke» ootab su luuletusi, jutukesi, muinasjutte ja joonistusi kuni 20. detsembrini 1974. a. See on võistlustööde ärasaatmise viimane tähtaeg.

Kutsume võistlusest osa võtma kõiki lasteaialapsi ja ka neid, kes lasteaias ei käi, ning esimese, teise ja kolmanda klassi õpilasi.

Iga töö alla kirjutage oma nimi, vanus, lasteaed, või kool ja klass, kus õpite, ja kodune aadress.

Ümbrikule lisage märgusõna «Võistlustöö» ja aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a, «Tähekese» toimetus.

Joonistusvõistlus on meil seekord koos soome lasteajakirjaga «Raketti».

Paremad joonistused saadame näitusele Soome ja soome laste paremad tööd tulevad vaatamiseks meile. Kõigi nende autorid saavad aukirjad.

Ka paremate luuletuste, jutukeste ja muinasjuttude autoreid ootavad preemiad.

«TÄHEKE»

